

Ett par grupper ur Arlbergsskolan i full träning.

Bland 250 skidakrobater

RIMFORSBREV FRÅN ALPERNA.

S:t ANTON AM ARLBERG i januari.

Klockan är halv 10 på förmiddagen, och på den lilla byvägen genom S:t Anton ringla sig långa köer av skidturister från snart sagt varje hörn av Europa, somliga åkande, andra bärande skidorna och andra slutligen dragande dem efter sig, men alla strävande mot samma mål: Haus Angelica — samlingsplatsen för "der Hannes" för närvarande 250 skid-elever.

Till slut är hela skaran samlad i en enda stor ring, från början bildad av endast de 20 lärarna, vilka nu fått sina elever till sig från Hannes själv, som i ringens mitt likt den största fältherre under hand dirigerar in den stora truppen. Han står där som en sympatisk pappa, "Der Hannes", till vilken den ena efter den andra trätt fram och redogjort för sina skidkunskaper, och "Hannes" frågor äro strax besvarade, och varje liten "Schneehaase" instoppad i rätt klass i skolan.

Hela denna procedur tar omkring 15 minuter, och sedan sprids den stora skaran ut över den mest idealiska övnings-terräng som gärna kan tänkas.

Just i dag stanna så gott som alla grupperna i övningsbacken rakt ovanför byn, ty det har snöat det föregående dygnet, och det mest mjuka snötäcke ligger utbrett till cirka 40 cm. djup ovanpå det förutvarande snölagret. Vid sådana snöförhållanden som i dag råda i byn och då de omgivande höga topparna ännu ligga inhöljda i snömoln, stanna alla grupperna kvar nere i S:t Anton (1.300 m.) i stället för att som vanligt förflytta sig med bus-sar upp till S:t Christoph, 500 m. högre.

Utbildningen är av naturliga skäl koncentrerad på uppdrivet av förmågan att ta sig fram i den branta, alpina terrängen. Varje grupp förflyttar sig därför till en lämplig plats i de kilometerbredda och 500—600 m. långa övningsbackarna, som stupa ned mot Inn med en lutning som i allmänhet vida överstiger exempelvis underbackens i Fiskartorpet.

Arlbergsskolans speciella käpphästar äro "Stemmbogen" och "Stemm Kristiania", vilka båda rörelser övas såväl i den lägsta som i den mest avancerade klassen, ty med fullständig kunskap i dessa rörelser kan man enligt Hannes Schneider behärska löpningen i den mest branta alpina terräng och i alla snöförhållanden.

Det kan tyckas egendomligt att två till synes så enkla skidrörelser skulle vara tillräckliga (enligt ovan), men så som dessa rörelser här i Arlberg ha utformats och bringats till fulländning i rörelsemekaniskt avseende så måste till och med vi måda svenskar erkänna riktigheten i Hannes Schneiders idéer.

Det är ett energiskt arbete som nedlägges på alla håll, både från elevernas och lärarnas sida, och man måste beundra lärarnas uthållighet, inte minst vår egen eleganta instruktörs, "Luggi-Foegers", att dag efter dag trumfa med i stort sett samma tema. Det är med ett visst vemod man konstaterar elevernas skicklighet, som på många, många håll drivits till en grad som man hemma i Sverige aldrig skulle kunna föreställa sig.

Denna "Stemmbogen- och "Kristiania-exercis" pågår till kl. 12, då lunchrasten tar vid, och till 2 utingen åter suten kring medelpunkten — Hannes Schneider.

I de grupper där ej nyss nämnda exercis fortsättes består eftermiddagens övning av en uppstigning till omkring 2.000 m., med åtföljande utförlöpning i form av "Abfahrt" eller slalom.

Och så småningom ringlar den ena gruppen efter den andra med förvånansvärd skicklighet och en otrolig nonchalans inför branterna åter ned mot Haus Angelica, där "Der Hannes" välkända och kraftiga gestalt ånyo fattat posto för att med sin prövande blick i det sympatiska anletet granska den under dagen ytterligare uppdrivna skidfärdigheten hos alla sina arlbergare.

Olle Rimfors.